За чим воно лиман
перепливло
до нас, кому велось не
кучеряве?

Травневої води перепило
і дрижаків набралося
чимало.
Не знало, де спинитись,— кочувало
із торжества
та знов в переполох.

За чим дівчатко— праведне дитя,
пестунка люба мамина і школи —
рішилась на затяте відплиття
з подальшою Дорогою тяжкою?
Вже плаче? Хай. Солоне не зашкодить...

Вишнево-синьо квітло і відкрито
втішалось хмелем здоланих вагань,
лягло — мов гарно вихована кривда —
у молодого вечора в ногах.

Нехай. Поплач... Не велено торкати,
то вдар сама, на сльозі— комар...
Воно по той бік мало Акерман,
а в Акермані братика і катер
з охляло звислим лемехом керма.

Над Акерманом день вповні скорився
і, виспраглий, чигає на краплінь, —
при Акермані дощ категоричний
волоче в житі золоті граблі.

Гей, катерочку наш, котигорошку,
ау!— прилинь... відлунься— і приплинь!

Ковчеже Ноїв, сущий, мов повітря,
ми знов далеко в ризику зайшли,
то скорше здужай джутове повіддя:
скачи, рятуй — сьогодні і завжди!

Ось є воно, дівчатко перемокле.
Лягло і спить. Смішинку губи тнуть
(набуток наш — то певна передмова
до всіх тривог, які затим прийдуть).

За чим воно лиман перепливло?
Ні каяття, лише зухвала гордість.
Ось так рука. Ось такечки чоло.
І сниться те, що буде і було:
і дощ, і цирк, а в цирку линвоходець.

А дихання благеньке, мов у горлиць...
То як воно лиман перепливло?